

Herinneringen aan landgoed Batestein

Reinoud Bredius, februari 2009

Rond de eeuwwisseling van de XIX-e eeuw naar de XX-e eeuw waren de winters koud. De zandgaten van Batestein waren elke winter dichtgevroren en de weilanden waren bedekt met een dikke laag sneeuw. De koeien stonden op de deel van de hofstede en het leven kwam enigszins tot stilstand. Vervoer was maar in beperkte mate mogelijk. Maar als de dagen begonnen te lengen, was de lente snel in aantocht: sneeuwkllokjes staken hun kopjes boven de grond in het Slingerbos en her en der waren krokussen in allerlei verschillende kleuren te bewonderen. Weldra ontloek het jonge groen en openbaarde de lente zich in zijn volle pracht. De weteringen vulden zich met gele lissen, blauwe libellen zoemden boven het water en tegen de tijd dat de koeien naar buiten mochten waren de uitgestrekte boomgaarden langs de Lange Laan, Rozenlaan en op de eilandjes getooid met oogverblindende en zacht geurende bloesem. In dat jaargetijde arriveerde de landeigenaar, C.J.A. Bredius Sr., met zijn gezin in een koets vanuit zijn winterverblijf, Huis te Zaanen te Schoten, om de zomer door te brengen op Batestein. De daar woonachtige boer verhuisde voor die periode naar het daarachter gelegen gebouw, dat om die reden het Zomerhuis werd genoemd. Op de hofstede waande je je ook toen nog in de XIX-e eeuw: pandjesjassen, bolhoeden, kuitbroeken voor de jongens, bokkewagens, een godvruchtig leven met tweemaal een kerkgang in Woerden op zondag. Bredius, die veel van fruitteelt wist, liet nieuwe appel- en perenbomen aanplanten. Regelmatig kon je hem in zijn zwarte pandjesjas en bolhoed samen met de bedrijfsleider door de boomgaarden zijn ronde zien doen, hier en daar instructies gevend. Het behoud van dit unieke stukje Woerden was hem dierbaar. Anecdotisch is het verhaal dat hij slechts eenmaal in zijn leven in het buitenland verbleef: tijdens zijn twee maanden durende huwelijksreis, die hem, toen nog per trein en diligence, naar Duitsland, Zwitserland en Frankrijk voerde. Daarna wist hij wat er in de wereld te koop was en was er geen aanleiding meer om naar het buitenland te reizen: Batestein was immers het mooiste plekje op aard. Nu, ruim een eeuw later, is er veel veranderd op en rondom Batestein, maar als je over de eilandjes slentert of door het Slingerbos en je door je oogwimpers de natuur in zijn lentepracht op je netvlies laat vallen, zie je weer hoe mooi en uniek het hier is, was en altijd zal blijven.